

ת"פ 29950/01/15 - מדינת ישראל נגד עיסה סונוקרט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29950-01-15 מדינת ישראל נ' סונוקרט(עציר)

בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל על ידי עו"ד תמר טופז שם
טוב

המאשימה

נגד

עיסה סונוקרט על ידי עו"ד מאהר חנא

הנאשם

גזר דין

כתב אישום

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וכן בעבירה של החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 413 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם פנה למוצטפא שאקלדי (להלן: "**מוצטפא**") ועזמי עבד אלנבי (להלן: "**עזמי**") וקשר עמם קשר לביצוע גניבת רכב. בהמשך לכך, הסיעו מוצטפא ועזמי את הנאשם, כך שמוצטפא נהג ברכב מסוג טויוטה קורולה אשר בבעלותו של עזמי, ועזמי ישב לידו. משהגיעו לרחוב הרקפת 11 בירושלים, ביקש הנאשם ממוצטפא לעצור את נסיעתו. בשעה 23:30 לערך, הגיע למקום השוטר שלומי גלעד (להלן: "**השוטר**") והבחין בנאשם, כשהוא רעול פנים וכפפות על ידיו. בהמשך לכך, ביצע השוטר חיפוש על הנאשם. בכיס מעילו החזיק הנאשם שני חוטי חשמל ופנס ובשרוול חולצתו הסליק הנאשם מברג וטען בפני השוטר כי מדובר בפלטינות, שהינם מכשירי פריצה לרכב. משהגיעו למקום שוטרים נוספים, מסר להם הנאשם כי הגיע למקום יחד עם עוד שניים, ברכב טויוטה והוביל אותם אל הרכב, אשר עמד בצד הדרך ובו ישבו מוצטפא ועזמי.

טענות הצדדים לעונש

3. הצדדים הסכימו במסגרת הסדר הטיעון על תיקון כתב האישום כאשר כל אחד מהצדדים יטען לעונש באופן חופשי.

4. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר ביצע את המעשה תוך תכנון מוקדם ביחד עם שני שותפים נוספים, אשר פגע בערכים המוגנים של הגנה על קנינו של אדם, ומדובר בנכס יקר ערך, רכבו. ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל.

5. אשר לעונש המתאים טענה ב"כ המאשימה כי מחד הנאשם הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו וחסך מזמנם של בית המשפט והעדים הרבים, כן נטל הנאשם אחריות למעשיו, ומאידך לנאשם עבר פלילי הכולל ארבע הרשעות קודמות, וכן תלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים מותנים, האחד של 12 חודשי מאסר, על כל עבירת רכוש מסוג פשע והשני של 6 חודשי מאסר על כל עבירת רכוש מסוג עוון. מה שמוכיח לדבריה כי הנאשם הפר את החוק ברגל גסה וזלזל בו, הוא לא ניצל את ההזדמנויות שניתנו לו וחזר לסורו.
6. אשר למאסרים המותנים, עתרה ב"כ המאשימה להפעלת שני המאסרים המותנים, שכן לדידה קשירת הקשר היתה לביצוע עבירת רכוש מסוג פשע, והמבחן שנקבע בפסיקה הוא מבחן מהותי שחל במקרה זה. כך גם באשר לעבירת העוון. על כן סברה כי יש למקם את הנאשם באמצע המתחם ולהשית עליו 18 חודשי מאסר בפועל וכן להפעיל המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר כך שהנאשם ירצה בסך הכל 30 חודשי מאסר בפועל וכן שיוטל עליו עונש מאסר מותנה.
7. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להקל בעונשו של הנאשם וטען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר בפועל, שכן הגניבה לא הושלמה. אשר לעונש המתאים טען ב"כ הנאשם כי יש להתחשב בכך שהנאשם מפרנס יחיד לשתי בנות קטינות שהקטנה נולדה בעת מעצרו. הוא אף אמון על פרנסת אמו ואחותו, כאשר אביו נמצא בהוסטל. הנאשם חוה ילדות קשה, ובמשך תשעה חודשי מעצר היה אסיר עבודה וזו הפעם הראשונה בה הוא עובד באופן מסודר ולמד כי ניתן להתפרנס בכבוד.
8. בא כוח הנאשם טען לעניין הפעלת המאסרים המותנים כי אין מקום להורות על הפעלתם, שכן העבירות בהן הורשע הנאשם אינן מסוג העבירות המוזכרות בתנאי. אשר לעבירת קשירת קשר לביצוע פשע טען ב"כ הנאשם כי לא רק שהיא אינה ממוקמת בפרק י"א העוסק עבירות הרכוש, אלא היא אף שונה במהותה. על כן הוא סבר כי הרחבת התנאי, מובילה לתוצאה בלתי מדתית ולא צודקת. אשר לעבירת החזקת כלי הפריצה, בית המשפט בקובעו את התנאי ציין מפורשות מה הן העבירות שבגינן יש להפעיל את התנאי והחריג את העבירה לפי סעיף 413 לחוק.
9. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה כנה על מעשיו והוסיף כי הוא מעוניין לפתוח דף חדש, וביקש לקבל הזדמנות אחרונה. הנאשם הדגיש כי בניגוד למאסרים קודמים בהם היה אדיש למצבו, הוא השכיל לנצל את תקופת המעצר ושובץ כאסיר עבודה וזכה לאמון מלא ועבד בעבודות שיפוץ במגרש הרוסים.

מתחם העונש ההולם

10. בבואי לשקול את מתחם העונש ההולם אתחשב בערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירות אותן ביצע הנאשם, הגנה על שלום הציבור ורכושו, הגנה על תחושת בטחון הציבור ופרטיותו, פגיעה בסדרי משטר תקינים בחברה מתוקנת וכן מניעת תכנון מוקדם של פשעים. בנוסף אתחשב בכך שמדובר בעבירה לה קדם תכנון מוקדם, שכן הנאשם פנה למוצטפא ועזמי וקשר עמם קשר לביצוע גניבת רכב. הנאשם הוא זה שפנה לשותפיו, הוא זה שקבע היכן תתבצע העבירה כאשר הורה לשותפיו לעצור במקום והוא זה אשר הצטייד מבעוד מועד בכלי הפריצה לרכב וירד מהרכב כדי לבצע את העבירה, כך שחלקו בביצוע העבירה הוא משמעותי ביותר. מנגד אתחשב בכך שלא נגרם נזק בפועל, וכי פעולתו של הנאשם הופסקה עוד בטרם הספיק לבחור את נשוא הגניבה. ברם, אין להתעלם מכך שמדובר בתוצאה

אקראית, שכן רק הגעתו של השוטר למקום מנעה מהנאשם להגיע לידי ביצוע מעשה עברייני של גניבת הרכב. כך שהעבירה לא הושלמה עקב הגעת השוטר ולא בשל חרטתו של הנאשם.

11. ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הולם המתאים לעבירת גניבת רכב שהושלמה, בעוד שב"כ הנאשם עתר למתחם עונש הולם המתאים לעבירות רכב במדרג חומרה נמוך יותר, אני סבורה שמתחם העונש ההולם נסיבות אלה צריך להיות נמוך מהמתחם שקבעתי בעבירות של ניסיון גניבת רכב, אך הנותן ביטוי לכך שהעבירה בוצעה בחבורה תוך תכנון מוקדם. (ר' 21481-12-14 וגזרי הדין המובאים שם)

אשר על כן, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בשל מעשה זה הוא בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

העונש המתאים

12. בבואי לגזור את דינו של הנאשם שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם לקח אחריות למעשיו, הביע חרטה עליהם וחסך זמן שיפוטי משמעותי. הנאשם אף שיתף פעולה עם הרשויות עוד בשלב שנעצר וזאת כפי שעולה מעובדות סעיף 6 לכתב האישום, כאשר הוביל הנאשם את השוטרים לשותפיו למעשה. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם ביצע את העבירות שברקע ילדות קשה, אב המצוי בהוסטל ועליו האחריות לפרנסת משפחתו. כמו כן התחשבתי בתקופה בה שהה הנאשם במעצר וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר, בוודאי כאשר הנאשם לא ראה את בני משפחתו לרבות בתו שנולדה לו בעת מעצרו. עוד שקלתי לקולא כי הנאשם מעוניין לפתוח דף חדש והוכיח במהלך מעצרו כי מעוניין להשתלב בשוק העבודה, לאחר שהתנסה בעבודה כאסיר חוליה במהלך מעצרו.

13. מאידך, לחומרה כי הנאשם ביצע את העבירות שעה שמאסרים על תנאי תלויים ועומדים כנגדו ושהוטלו בשל עבירות דומות. כמו כן, הנאשם צבר לחובתו ארבע הרשעות קודמות והוא אף ריצה שלושה עונשי מאסרים ממושכים ולמרות זאת חזר לסורו, כך שיש לתת דגש על הרתעת הנאשם.

14. כמו כן אתן משקל נכבד לצורך להגן על הציבור מפניו של הנאשם, וכן אתן משקל נוסף לצורך בהרתעת הרבים מלבצע עבירות הפוגעות ברכוש בשים לב לקלות שבה מבוצעות עבירות הרכוש ולעוגמת הנפש הרבה שנגרמת כתוצאה מעבירות אלו לבעליו.

הפעלת המאסרים על תנאי

15. לעניין טענות הצדדים בקשר להפעלת המאסר המותנה, אני סבורה כי המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 44430-03-13 בגין עבירה של קבלת רכב גנוב והסעה שלא כדין, שהתנאי בו הוא "שלא יעבור על עבירת רכוש מסוג עוון" הוא בר הפעלה בענייננו כאשר העבירה הנוספת היא "החזקת כלי פריצה", עבירה לפי סעיף 413 לחוק, שכן העבירה שנגרע מהתנאי היא עבירה לפי סעיף 413 בלבד, שהיא עבירה ספציפית ובמדרג חומרה הנמוך ביותר של עבירות הרכוש, ובוודאי שלא היתה בכוונת בית המשפט לגרוע את כל העבירות שבפרק יא סימן ה1 לחוק העונשין, שאם כן היה עליו לגרוע סעיף זה אף מהעבירות מסוג פשע שכולל חלק נכבד מהעבירות בפרק זה. מאחר שעבירת החזקת כלי הפריצה לרכב נמצאת בפרק עבירות הרכוש אני סבורה כי המאסר המותנה הוא בר הפעלה.

16. לב המחלוקת בין הצדדים היא האם המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 44430-03-13 בגין עבירה של קבלת רכב גנוב והסעה שלא כדין, שהתנאי בו הוא "שלא יעבור על עבירת רכוש מסוג פשע"

הוא בר הפעלה בענייננו כאשר העבירה הנוספת היא "קשירת קשר לביצוע פשע", עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, כאשר אין מדובר בעבירה הנכללת בפרק עבירות הרכוש.

17. בע"פ 6420/10 סלסנר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (23.8.11) נקבע כי המבחן להפעלת התנאי הוא מהותי ענייני ולא טכני שכן "עיקר הוא לא בקריאת החוק ה'יבש' ואין להסתפק אך בזיהוי נורמטיבי של הרכיבים היוצרים את העבירה השנייה; העיקר הוא במהות - בהתנהגותו של הנאשם בעבירה השנייה, ובשאלה אם התנהגות זו מקיימת את רכיבי עבירת התנאי... עיקר הוא במעשה ולא בשם המעשה, בהתנהגות האסיר ולא בכינויה, בתוך ולא בקליפה". עוד הוסיף שם כב' השופט רובינשטיין כי "כוונת המחוקק ובתי המשפט בהטלת מאסר מותנה היא מאבק במועדות העבריינים המסוים לאותו סוג של עבירות, ועל כן עבירות בעלות גרעין זהה של רכיב התנהגות ייחשבו כבאות בגדר התנאי."

18. העבירה שבגינה הוטל המאסר המותנה דומה במהותה הפנימית לעבירה שבגינה נדרש בית המשפט להפעיל את עונש המאסר המותנה. בתי המשפט מטילים מאסר על תנאי על מנת להיאבק במועדות העבריינים המסוים לאותו סוג של עבירות, ואכן, בענייננו העבירה אותה הנאשם ביצע, קשירת הקשר לביצוע פשע לא הביאה את הנאשם לביצוע עבירת רכוש מסוג פשע, רק משום שהגיע שוטר שתפס את הנאשם ועצר אותו טרם השלמת העבירה, ולא בשל חרטתו של הנאשם. היינו הנאשם התכוון לבצע עבירת רכוש של גניבת הרכב, שהיא עבירת רכוש מסוג פשע וקשר קשר לשם כך. אומנם יסודות העבירה שונים ועבירת קשירת הקשר אינה מופיעה בפרק עבירות הרכוש, אך התנאי שהוטל על הנאשם לא הצטמצם לפרק כלשהו בחוק העונשין או בחוק העונשין עצמו, אלא מדובר בתנאי רחב הכולל את כל עבירות הרכוש מסוג פשע. עבירת קשירת הקשר בה הורשע הנאשם היא מסוג פשע. מטרת התנאי היתה להרתיע את הנאשם מביצוע עבירות רכוש חמורות, והתנאי כולל אף ניסיון לבצע עבירות אלה, מטרת קשירת הקשר היתה לבצע עבירה שעליה הנאשם הוזהר בעת הטלת התנאי, ועל כן אם ננקוט בגישה התכליתית יש להורות על הפעלת התנאי, שכן הנאשם ידע שהתנאי יחול על המעשה שעמד לבצע, מעשה שלא הושלם רק בשל ערנותו של שוטר. לפיכך אני סבורה שאף מאסר מותנה זה הוא בר הפעלה.

19. אשר לאופן הפעל המאסרים המותנים, החלטתי להפעיל את המאסרים המותנים של 6 חודשים ושל 12 חודשים שהוטלו על הנאשם בת.פ 13-03-44430 (שלום ירושלים) בחופף זה לזה, שכן בית המשפט גזר שני מאסרים על תנאי לתקופות שונות שתהיינה מדתיות לחומרת העבירה ולא כדי להחמיר עם הנאשם. עוד החלטתי כי תקופת התנאי תרוצה חציה בחופף וחציה במצטבר וזאת לנוכח ההליך אותו עבר הנאשם במסגרת מעצרו, לקיחת האחריות והבעת החרטה, וכדי לתת לו פתח תקווה להתמיד בדרך זו.

אחרית

20. אשר על כן לאחר ששקלתי את הנסיבות לקולא ולחומרה החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר.

ב. אני מפעילה את המאסרים המותנים של 6 חודשים ושל 12 חודשים שהוטלו

על הנאשם בת.פ 44430-03-13 (שלום ירושלים) בחופף זה לזה. תקופה זו תרוצה 6 חודשים במצטבר ו-6 חודשים בחופף, כך שהנאשם ירצה סך הכל 18 חודשי מאסר מיום מעצרו 8.1.15.

ג. 12 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא עם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא עם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ו, 27 אוקטובר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.